

[Ragnhild Andersen.]

munerne derudover bør bevare et rådighedsbeløb som hidtil til brug i særlige trangstilfælde.

Jeg opfordrer såvel ministeren som udvalget til at tage dette med i overvejelserne og derigennem forbedre lovforslaget, og jeg opfordrer endvidere det ærede medlem hr. Søren Andersen til at tænke alvorligt over de ting, så at han ikke kommer til at bidrage til lovforslagets forringelse, men at det tværtimod kan blive forbedret også ved det ærede medlems medvirken.

Hvad angår pristalsreguleringen af de fulde normalbidrag, der her foreslås, altså også af den forhøjelse af normalbidragene, der gennemførtes for et par år siden, er mit parti helt enigt i den foreslåede ændring.

Vedrørende forslaget om at bringe pristalsreguleringsbestemmelsen i forsorsloven i overensstemmelse med den tilsvarende bestemmelse i folkeforsikringsloven — det vil altså sige, at man foreslår at ændre udgangspunktet, der hidtil var pristallet for januar 1951, til pristallet for januar 1956 — vil jeg gerne gøre en enkelt bemærkning.

Da vi behandlede folkepensionsloven sidste sommer, advarede mit parti imod den ændring, ja, vi stemte endda imod den, fordi den i sammenligning med den hidtidige pristalsregulering vil betyde en forringelse. Jeg kan i så henseende henvise til de bemærkninger, jeg gjorde ved folkepensionslovens anden behandling, og minde om, at også købstædernes sociale udvalg advarede imod at gå over til en dårligere pristalsregulering end den hidtidige.

I almindelighed foretages der pristalsregulering to gange årlig af de forskellige sociale ydelser, altså også af folkepensionen, som nu danner grundlag for kommunehjælpens størrelse, og jeg ser ingen som helst motivering for, at visse bestemmelser i forsorsloven unddrages den halvårige regulering. Det drejer sig i lovforslaget om tre ting. Først og fremmest indtægtsgrænserne ved udbetaling af børnebidrag; de reguleres kun én gang årlig, og det fastsættes også i dette lovforslag, at de kun skal reguleres i henhold til januarpristallet og altså ikke i henhold til julipristallet. Det drejer sig yderligere om suppleringshjælpen ifølge § 293, stk. 1, og om hjælpen i henhold

til § 289; disse tre beløb foreslås kun reguleret én gang årlig. Jeg ser vel heri visse sparebestrebelse fra det offentliges side, og jeg ser også visse administrative lettelser — om jeg må sige det sådan — men jeg ser ingen rimelighed i, at ikke alle de beløb, der er undergivet pristalsregulering, reguleres to gange årlig, især i betragtning af de store prisstigninger, vi har oplevet i de senere år.

Hvad angår indtægtsgrænserne for de enlige mødre, bliver der ikke, som det ærede medlem hr. Søren Andersen mente, tale om nogen egentlig forhøjelse af indtægtsgrænserne. Der er tale om en vis ajourføring, idet man nu lægger januarpristallet 1956 til grund. Her vil jeg gerne spørge socialministeren: hvorfor vil regeringen og socialministeren ikke lægge øre til de enlige mødres ønsker om at få sikkerhed for udbetaling af deres børnebidrag? Når det er sådan, at regeringens ene kvindelige medlem i kommissionen om de enlige mødres forhold udtalte sig for — og det gjorde i øvrigt også et så fremtrædende medlem af folketinget som det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp fra det radikale venstre, hvilket jeg godt ville have at ordføreren for det radikale parti lagde sig på sinde — at forhøje indtægtsgrænserne, primært ophæve dem helt og subsidiært bringe dem op på 9 000 kr. årlig, hvorfor skal det da være sådan, at de enlige mødre gang på gang går forgæves til ministeren for at få indtægtsgrænserne hævet?

Mit parti har foreslået at komme bort fra indtægtsgrænserne eller at hæve dem til i hvert fald sygekassegrænserne; og endelig som det tredje har vi foreslået den forbedring, som også kommissionen angående de enlige mødre anbefalede, at bringe indtægtsgrænserne op på 9 000 kr. Men vi er bare blevet mødt med en kold skulder, desværre. Jeg forstår ikke, at regeringen kan være så uforstående over for de titusinder af enlige mødre, som arbejder ude i erhvervslivet året rundt, men som alligevel har et stort behov for at få deres børnebidrag udbetalt af det offentlige. Sandheden er jo, at disse mødre, der har store praktiske opgaver med forsorgen af deres børn, for at få ret til at få bidraget udbetalt er nødt til at skele til, at deres indtægt ikke kommer til at overstige